

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III 1101/17	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1	E. K. (1) K.	W dniu 24 września 2016 roku w programie (...) na antenie (...) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, poniżył A. K. w opinii publicznej i naraził na utratę zaufania potrzebnego dla prowadzenia działalności gospodarczej, w ten	

sposób, że w udzielanym programie wypowiedział następujące stwierdzenia:

„...zżyłem się ze swoim teatrem...pojawił się ktoś kto postanowił mi go zabrać poprzez szwindle prawne tutaj bardzo jest wiele sytuacji, o których zresztą słyszę, że fałszuje się papiery notarialne pisze akty notarialne... jakieś dziwne są prawa wspólnoty...ja stałem się ofiarą...

Na pytanie dziennikarza - a co się stało?

Odpowiedział:

Mechanizm był taki: w pewnym momencie na strychu pojawił się...1000m² strychu dostał A. K.. Dostał od zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej.

Na pytanie dziennikarza – jak to można się zgłosić i dostać? Odpowiedział: ...dostał zakłamany akt notarialny bo jeszcze miał tam zrobić niby remonty.

Dziennikarz zadał pytanie – przez kogo zakłamany? E. K. (2): Przez Notariusza Z., i dalej było tak że dzięki temu zarejestrował tam osiem spółek bo on od urzędniczki jakiejś dostał prawo że są to lokale użytkowe oczywiście kłamstwo i lipa. Zresztą potem została zwolniona. Zarejestrował 8 spółek dzięki czemu miał 8 głosów i miasto miało 1 głos, w związku z tym pierwsza uchwała jaka

		<p>była było wyrzucić teatr. Przegłosował bez żadnego problemu. W tej chwili po czterech latach sądy zaczęły działać sprawa jest w prokuraturze okręgowej. Co się stało dobrze... gdyby nie media to bym popłynął...”.</p> <p>Na koniec audycji pracownik pana E. K. (2), prokurent jego spółki (...) pan A. L. powiedział: „u nas w teatrze kamienica nie było roszczeń pojawiły się wyimaginowane... problemem jest nie tylko reprivatyzacja, nie nazywajmy jej mafią bo to są ordynarne gangusy, mafia ma zasady a to są bandziorki i tak naprawdę musi być...”, tj. o czyn z art. 212 §1 i 2 k.k.</p>									
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty									
<p>W dniu 24 września 2016 roku E. K. (2) wziął udział w programie telewizyjnym Audycja (...), który był transmitowany na antenie (...) oraz w internecie na portalu (...). Program poświęcony był istotnym wydarzeniom dziejącymi się w życiu publicznym w Polsce. Prowadzili go red. K. M. i red. M. N.. Przedmiotem audycji tego dnia była reprivatyzacja i nieprawidłowości w nieruchomościach w W..</p>	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="470 1317 630 1451">wyjaśnienia E. K. (2)</td> <td data-bbox="630 1317 782 1451">118v-121, 651-654</td> </tr> <tr> <td data-bbox="470 1451 630 1617">zeznania świadka A. L.</td> <td data-bbox="630 1451 782 1617">(...) - 1054v</td> </tr> <tr> <td data-bbox="470 1617 630 1859">w części zeznania oskarżyciela prywatnego A. K.</td> <td data-bbox="630 1617 782 1859">650-654, 743-749</td> </tr> <tr> <td data-bbox="470 1859 630 1993">prywatny akt oskarżenia</td> <td data-bbox="630 1859 782 1993">2-14</td> </tr> </table>	wyjaśnienia E. K. (2)	118v-121, 651-654	zeznania świadka A. L.	(...) - 1054v	w części zeznania oskarżyciela prywatnego A. K.	650-654, 743-749	prywatny akt oskarżenia	2-14		
wyjaśnienia E. K. (2)	118v-121, 651-654										
zeznania świadka A. L.	(...) - 1054v										
w części zeznania oskarżyciela prywatnego A. K.	650-654, 743-749										
prywatny akt oskarżenia	2-14										

<p>W trakcie programu między innymi E. K. (3) zabrał głos:</p> <p>1. „...zżyłem się ze swoim teatrem, pojawił się ktoś kto postanowił mi go zabrać poprzez szwindle prawne, tutaj bardzo jest wiele sytuacji, o których zresztą słyszę, że fałszuje się papiery notarialne, pisze akty notarialne... jakieś dziwne są prawa wspólnoty... ja stałem się ofiarą...”;</p> <p>2. na pytanie dziennikarza: „a co się stało?” odpowiedział: „mechanizm był taki: w pewnym momencie na strychu pojawił się...1000 m2 strychu dostał A. K., dostał od zarządu wspólnoty mieszkaniowej”;</p> <p>3. na pytanie dziennikarza: „jak to można się zgłosić i dostać?” odpowiedział: „dostał zakłamany akt notarialny bo jeszcze miał tam zrobić niby remonty”;</p> <p>4. na pytanie dziennikarza: „przez kogo zakłamany?” odpowiedział: „przez notariusza Z. i dalej było tak, że dzięki temu zarejestrował tam osiem spółek, bo od urzędniczki jakiejś dostał prawo, że są to lokale użytkowe; oczywiście kłamstwo i lipa. Zresztą, która potem została zwolniona. Zarejestrował 8 spółek</p>	z załącznikami	
	odpowiedź na akt oskarżenia z załącznikami	22-96
	pisma obrońcy z załącznikami	127-405, 789-796
	pisma A. A. K. z załącznikami	801-810, 815-836, 862-873v, (...)- (...)
	informacja o postępowaniach sądowych w sprawach zaskarżonych uchwał nadesłana przez Z. B. z ich kserokopią	408-649
	kserokopia akt sprawy o sygn. akt II C 470/12	876- (...)
	akta sprawy o sygn. VI C 2545/14	jako załącznik - 4 tomy

dzięki czemu miał 8 głosów i miasto miało 1 głos, w związku z tym pierwsza uchwała jaka była, było wyrzucić teatr. Przegłosował bez żadnego problemu. W tej chwili po czterech latach sądy zaczęły działać; sprawa jest w prokuraturze okręgowej; co się stało dobrego... gdyby nie media to bym popłynął....”.

Na koniec audycji pracownik pana E. K. (2), prokurent jego spółki (...) w W. pan A. L. powiedział: „u nas w Teatrze K. nie było roszczeń, pojawiły się wyimaginowane ... problemem jest nie tylko reprivatyzacja, nie nazywajmy jej mafią bo to są ordynarne gangusy, mafia ma zasady, a to są bandziorki i tak naprawdę musi być...”.

W ocenie oskarżyciela prywatnego, oskarżony E. K. (2) w tej publicznej wypowiedzi wypowiadał się negatywnie o A. K. i poniżył go w opinii publicznej, naraził na utratę zaufania potrzebnego do prowadzenia działalności gospodarczej w tym przypisując mu nielegalną działalność, dokonywanie przestępstw i dyskredytując sposób prowadzenia przez niego działalności gospodarczej jak i próbując przypisać go do afery, z którą nigdy nie

Nagranie programu	Dostęp online: (...)
Informacja z K.	798

miął nic wspólnego „tzw. afery reprivatyzacyjnej”.

E. K. (2) jest dyrektorem Teatru K. w W.. Teatr usytuowany jest w piwnicy budynku położonego w W. przy al. (...), najmowanej na podstawie umowy najmu zawartej z (...) W. oraz Wspólnotą Mieszkaniową budynku. Pomieszczenia Teatru najmowane są dzięki wsparciu (...) W. – D. Ś. za kwotę 40.000 zł miesięcznie.

W 2012 roku firma (...) S.A. wygrała rozpisany przez ówczesny Zarząd Wspólnoty Mieszkaniowej kamienicy przy al. (...) w W. konkurs na adaptację strychu wartego 4,5 milionów złotych. Na czele firmy stał A. K., zasiadający zarazem w zarządach ponad 400 innych spółek. W akcie notarialnym było napisane, że właścicielem strychu stanie się firma (...) S.A., po przeprowadzeniu remontu. A. K. nie wykonał prac remontowych i tuż po wygranym konkursie zarejestrował na strychu kamienicy osiem ze swoich spółek córek i tym samym uzyskał 8 głosów w Wspólnocie. Nie przeprowadził całego remontu strychu. Udział (...) W. w nieruchomości wspólnej został uszczuplony o kilkanaście procent i wszelkie sprawy

wspólnoty mogły zostać przegłosowane przez (...) S.A.

Spółka (...) sp. z o.o. w czerwcu 2014 roku zawarła przedwstępną umowę zakupu części piwnic, w której znajdował się Teatr K.. Pomimo zabezpieczenia sądowego w postaci zakazu realizacji tejże umowy w maju 2015 roku już po otrzymaniu zabezpieczenia w dokumentach przedłożonych do Konserwatora Zabytków spółka ta oświadczyła, że na podstawie owego aktu notarialnego ma prawo dysponować lokalem na cele budowlane i uzyskała zgodę konserwatora na zamurowanie teatru. W piśmie do konserwatora spółka oświadczyła, że zamierza w piwnicach prowadzić działalność artystyczną, a w projekcie budowlanym wpisała, że planowana jest działalność gastronomiczna.

Miasto st. W. skierowało przeciwko Zarządowi Wspólnoty Mieszkaniowej budynku przy al. (...) w W. i spółkom (...) S.A. i (...) sp. z o.o. zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa poświadczenia nieprawdy i wyłudzenia poświadczenia nieprawdy przy procedurze wydawania zaświadczeń o samodzielności lokali mieszkalnych, a które stanowiły podstawę do założenia nowych ksiąg

<p>wieczystych. W tym zakresie jest prowadzone postępowanie przygotowawcze przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie pod sygnaturą PO DC Ds 176.2016.</p> <p>Ponadto (...) W. wniosło do Sądu Okręgowego w Warszawie pozew o stwierdzenie nieważności, na skutek naruszenia prawa, umów przenoszących na (...) S.A. własność powierzchni na strychach, a który został uwzględniony wyrokiem z 12 listopada 2016 roku (sygn.. I C 384/15, obecnie przed Sadem Apelacyjnym w Warszawie pod sygnaturą I ACa 994/16).</p> <p>Zaświadczenia o samodzielności lokali zostały również zakwestionowane przez ten sam organ (...) W. poprzez stwierdzenie, że lokale te nigdy nie spełniały kryteriów samodzielności i odmówiono wydania zaświadczenia o takiej samodzielności.</p>			
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1</p>	<p>E. K. (2)</p>	<p>jak w pkt 1.1.1</p>	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty					
<p>Oskarżony E. K. (2) w swojej publicznej wypowiedzi wskazanej w zarzucie wypowiadał się negatywnie o A. K. powołując się na nieprawdziwe informacje i poniżył go w opinii publicznej, naraził na utratę zaufania potrzebnego do prowadzenia działalności gospodarczej w tym przypisując mu nielegalną działalność, dokonywanie przestępstw i dyskredytując sposób prowadzenia przez niego działalności gospodarczej jak i próbując przypisać go do afery, z którą nigdy nie miał nic wspólnego „tzw. afery reprzywatyzacyjnej”.</p> <p>E. K. (2) jest odpowiedzialny za słowa prokurenta spółki (...) w W. A. L., który powiedział: „u nas w teatrze kamienica nie było roszczeń pojawiły się wymaginowane ... problemem jest nie tylko reprzywatyzacja, nie nazywajmy jej mafią bo to są ordynarne gangusy, mafia ma zasady a to są bandziorki i tak naprawdę musi być...”.</p>	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="467 371 627 611">w części zeznania oskarżyciela prywatnego A. K.</td> <td data-bbox="627 371 782 611">650-654, 743-749</td> </tr> <tr> <td data-bbox="467 611 627 851">prywatny akt oskarżenia wraz z załącznikami</td> <td data-bbox="627 611 782 851">2-14</td> </tr> </table>	w części zeznania oskarżyciela prywatnego A. K.	650-654, 743-749	prywatny akt oskarżenia wraz z załącznikami	2-14		
w części zeznania oskarżyciela prywatnego A. K.	650-654, 743-749						
prywatny akt oskarżenia wraz z załącznikami	2-14						
<p>2. OCENA DOWODÓW</p>							

4.2. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	<p>wyjaśnienia E. K. (2)</p>	<p>Sąd dał w pełni wiarę wyjaśnieniom oskarżonego E. K. (2), który nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Oskarżony opisał sytuację związaną z teatrem, wyborem przez zarząd wspólnoty spółki należącej w całości do A. K. jako inwestora budynku, w którym mieści się Teatr K., co znalazło odzwierciedlenie w ustaleniach stanu faktycznego. Wyjaśnienia oskarżonego były</p>	

spójne z zeznaniami świadka A. L., nagraniem programu, dołączoną do akt sprawy dokumentacją i po części z zeznaniami oskarżyciela prywatnego A. K. w zakresie istniejącego pomiędzy oskarżycielem a oskarżonym konfliktu związanego z adaptacją strychu i piwnicy w budynku przy al. (...) w W., a także w zakresie wypowiedzianych w trakcie programu telewizyjnego słów oraz motywów ich wypowiedzenia, co udokumentował przedłożoną do akt sprawy dokumentacją, której Sąd nie odmówił

	<p>wiary. Wyjaśnienia oskarżonego były spójne i logiczne.</p>
<p>zeznania świadka A. L.</p>	<p>Sąd uznał za wiarygodne również zeznania A. L., który potwierdził konflikt pomiędzy oskarżycielem prywatnym a oskarżonym powstały na tle adaptacji strychu i piwnicy w budynku, w którym mieści się Teatr K.. Świadek potwierdził, że oskarżony w swojej wypowiedzi odniósł się do faktycznych problemów teatru, bowiem po wkroczeniu do nieruchomości przy al. (...) spółek (...),</p>

doszło do
przejęciu
przez te
spółki
strychu w
tej
kamienicy
oraz próby
przejęcia
piwnic, w
których
znajduje
się Teatr
K.. Gdyby
doszło do
przejęcia
piwnicy,
nie byłoby
możliwe
funkcjonowanie
Teatru K.,
bez
korzystania
z
pomieszczeń,
które
stanowiły
przedmiot
umowy
sprzedaży.
Nie byłoby
toalet, nie
byłoby
ewakuacji
i nie
byłoby
miejsca na
taką ilość
ludzi na ile
jest sala
widowiskowa.
Świadek
potwierdził
również
okoliczności
związane z
planami E.
K. (2) na
adaptację
strychu,

odniósł się
do planów
zabudowania
oraz
przeprowadzanych
tam prace
remontowych,
ponadto
zwrócił
uwagę na
elementy,
które w
jego
ocenie
wywoływały
wątpliwości
co do
rzetelności
aktów
notarialnych
i ich treści.
Zeznania
świadka w
ocenie
Sądu były
spójne i
logiczne
oraz
korespondowały
z
pozostałym
zgrupowanym
w
niniejszej
sprawie
materiałem
dowodowym.
Sąd uznał
zeznania
świadka za
przydatne
dla
poczynienia
na ich
podstawie
ustaleń
faktycznych
w

	niniejszej sprawie.
w części zeznania oskarżyciela prywatnego A. K.	Sąd uznał zeznania oskarżyciela prywatnego za wiarygodne w części, w której potwierdził konflikt z oskarżonym na tle adaptacji strychu i piwnicy kamienicy przy al. (...) w W., a także wskazał na treść wypowiedzianych przez oskarżonego słów, a także w zakresie faktów, na które powoływał się oskarżony. Sąd miał na uwadze, że każda ze stron miała inne subiektywne odczucia w zakresie tych samych wydarzeń, jednakże, nie

powziął
wątpliwości
co do
kwestii,
które
zostały
udokumentowane
i nie były
kwestionowane.
W zakresie
nieprzeprowadzonego
remontu,
świadek
nie
zaprzeczał
temu, a
podniósł,
że umowa
nie
nakładała
na niego
obowiązku
całkowitego
jego
ukończenia.
Nie
zaprzeczał
również
nabyciu
strychu i
przekazaniu
go 8
swoim
spółkom.
Zeznania
oskarżyciela
w tym
zakresie w
ocenie
Sądu były
spójne i
logiczne
oraz
korespondowały
z
pozostałym
zgrupowanym
w
niniejszej
sprawie

	materiałem dowodowym.
prywatny akt oskarżenia wraz z załącznikami	Nie budziły wątpliwości Sądu pozostałe dowody, zgromadzone
odpowieź na akt oskarżenia wraz z załącznikami	w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu dowody te zostały
pismo obrońcy wraz z załącznikami	zgromadzone prawidłowo, dokumenty zaś
pisma A. A. K. wraz z załącznikami	sporządzone przez osoby do tego uprawnione,
informacja o postępowaniach sądowych w sprawach zaskarżonych uchwał nadesłana przez Z. B. wraz z ich kserokopią	stosownie do regulacji określających ich formę i treść, stanowiącym samym wierne odzwierciedlenie okoliczności w nich opisanych. Sąd nie
kserokopia akt sprawy o sygn. akt II C 470/12	znalazł podstaw, by dowodom powyższym odmówić wiary. Autentyczność

	<p>akta sprawy o sygn. VI C 2545/14</p> <p>nagranie programu online</p> <p>Informacja z K.</p>	<p>i prawdziwość nie była przez strony kwestionowana, nie wzbudziła ona także wątpliwości Sądu.</p>	
<p>4.3. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>1.1.1</p>	<p>w części zeznania oskarżyciela prywatnego A. K.</p>	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom oskarżyciela prywatnego w części, zaprzeczającej powoływane przez oskarżonego fakty, co jednocześnie wynika z istniejącego między stronami konfliktu i ich odmiennej oceny tego samego stanu faktycznego. Sąd nie uznał tych okoliczności za podstawę do ustalenia stanu faktycznego bowiem, stanowiły one jedynie subiektywne odczucia oskarżyciela, a które stoją w sprzeczności z wyjaśnieniami</p>	

		oskarżonego, którym sąd dał wiarę w pełni.	
4. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	4.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	4.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	4.4. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	4.5. Umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	4.6. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>W pierwszej kolejności wskazać należy, że jedna z wypowiedzi przypisana oskarżonemu w prywatnym akcie oskarżenia została wypowiedziana przez inną osobę, tj. A. L., który powiedział: „u nas w Teatrze K. nie było roszczeń, pojawiły się wyimaginowane, problemem jest nie tylko reprivatyzacja, nie nazywajmy jej mafią bo to są ordynarne gangusy, mafia ma zasady a to są bandziorki i tak naprawdę musi być...”. Wobec powyższego słów tych nie można przypisać oskarżonemu E. K. (2) i w tym zakresie należało go uniewinnić na podstawie art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k.</p> <p>Przedmiotem ochrony przepisu art. 212 k.k. jest cześć i godność innej osoby, przy czym pomawianymi mogą być osoba fizyczna, grupa osób, instytucja, osoba prawna albo jednostka</p>			

organizacyjna niemająca osobowości prawnej.

Pomówienie może być zrealizowane nie tylko ustnie, lecz także pisemnie, w tym za pomocą druku, rysunku, jak również przy użyciu technicznych środków komunikacji, jak telefon czy Internet, w tym także komunikacja email. Pomówienie odnosić się musi do postępowania danej osoby (np. popełnienie przestępstwa, prowadzenie niemoralnego trybu życia) lub jej właściwości (np. alkoholizm, narkomania, zboczenie płciowe, choroba psychiczna, a w przypadku podmiotu zbiorowego również chaos organizacyjny czy brak profesjonalizmu prowadzeniu działalności określonego rodzaju), w sytuacji, gdy rozgłoszenie danej informacji może daną osobę lub podmiot zbiorowy w oczach opinii publicznej poniżyć lub narazić na utratę zaufania niezbędnego dla pracy na danym stanowisku lub wykonywania danego zawodu lub rodzaju działalności. Pomówienie może nastąpić przez podanie pewnych informacji, w tym również w postaci podejrzenia lub powtarzania pogłoski, zmyślonej przez pomawiającego lub rzeczywiście krążącej, jak również przez konkretny zarzut pod adresem

pomówionego. Nie jest tu konieczne, aby sam pomawiający był źródłem zniesławiających pomówionego informacji, wystarczy, że powtarza informacje zasłyszane od podmiotów trzecich z zamiarem zniesławienia podmiotu pomówionego.

Pomówienie jest przestępstwem formalnym z narażenia, dla dokonania którego nie jest wymagany skutek w postaci rzeczywistego poniżenia lub utraty zaufania w oczach opinii społecznej przez podmiot pomówiony. Nie oznacza to jednak, że nie jest istotne to, czy zniesławiające podmiot pomówiony zarzuty obiektywnie mogły taki właśnie skutek spowodować. Pomówienie jedynie wówczas podlega odpowiedzialności karnej, kiedy wiąże się z nim możliwość wystąpienia szkody moralnej po stronie podmiotu pomówionego w postaci możliwości poniżenia go lub narażenia na utratę zaufania w oczach opinii publicznej. Zaznaczyć należy, że przepis art. 212 k.k. mówi o „poniżeniu w opinii publicznej”, co oznacza, że chodzi tu nie tyle o urazę osobistych uczuć osoby pomówionej, ile raczej o to, jak pomówiony podmiot będzie w wyniku pomówienia postrzegany przez szeroki,

nieokreślony krąg osób. Karalne jest zatem takie pomówienie, które może prowadzić do upokorzenia danej osoby w opinii innych osób, spowodować, że inne osoby będą uważać pokrzywdzonego za osobę poniżoną (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2010 roku o sygnaturze II KK 105/10).

Nie stanowią zniesławienia w rozumieniu przepisu art. 212 §1 k.k. oświadczenia i wypowiedzi będące realizacją uprawnień opartych na prawie, co w szczególności odnosi się do krytycznych ocen wyrażonych w opiniach służbowych, skargach, pismach procesowych, krytyce naukowej czy artystycznej (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2002 roku, sygn. akt V KKN 435/00, LEX nr 53916).

Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż zgodnie ze stanowiskiem doktryny warunkiem podstawowym do skorzystania z prawa krytyki jest odniesienie jej do dzieła lub działalności (np. zawodowej, publicznej, o ile nie nosi ona cech prywatności), a gdy chodzi o wyrażoną w art. 5 k.c. zasadę współżycia społecznego, chodzi o stosowanie form krytyki zgodnych z dobrymi obyczajami,

pozbawionych polemicznych wyzwisk, nieuzasadnionego przypisywania utworowi (artykułowi, programowi czy innej formie w jakiej krytyka jest wyrażona) cech, których on nie nosi, oraz nienaruszanie zasad dziennikarskiej etyki zawodowej. Krytyka na niewłaściwe postępowanie określonych osób musi mieć jednakże cechy rzetelności oraz staranności (w szczególności w zakresie sprawdzenia wiarygodności informacji) i powinna być ograniczona rzeczową potrzebą, a jej forma nie może przekraczać granic zakreślonych odpowiedzialnością za treść podniesionych zarzutów (vide R. J., Zniesławienie a dozwolona krytyka dziennikarska osób publicznych, Prok.i Pr. 2008/11/133-143).

Wartość w postaci omówionego przedmiotu ochrony powinna pozostawać jednak w równowadze z koniecznością ochrony innych wartości, to jest prawa do swobody wypowiedzi, prawa do krytyki. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego wolność krytyki jest częścią wolności słowa, stanowi przy tym okoliczność uchylającą odpowiedzialność prawną - kontraty z art. 41 ustawy

z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo Prasowe. Ujemne oceny dzieł naukowych albo innej działalności twórczej, zawodowej lub publicznej służą realizacji zadań prasy określonych w art. 1 ustawy Prawo Prasowe i w związku z tym pozostają pod ochroną prawa.

Prawo do krytyki nie jest nieograniczone. Przekracza granice dozwolonej krytyki ten, kto podnosi (także rozpowszechnia) zarzuty krytyczne, zawierające zwroty uznane za obraźliwe. Granicą legalności krytyki w rozumieniu art. 41 ustawy Prawo Prasowe jest rzetelne i zgodne z zasadami współżycia społecznego przedstawienie krytycznej oceny. Przedstawienie ujemnej opinii w sposób złośliwy, tendencyjny, w niedopuszczalnej formie wykracza poza granice ochrony określonej przez art. 41 prawa prasowego, stanowiąc czyn zabroniony przez prawo karne. Wypowiedzi krytyczne i zawarte w nich ujemne oceny nie powinny dotyczyć osoby, lecz jej dzieła lub funkcji, jaką pełni w określonym układzie społecznym. Intensywność krytyki powinna być proporcjonalna do skali opisywanego negatywnego stanowiska. Przerost uwag krytycznych nad

rzeczywistością stanowi nadużycie kontratypu krytyki prasowej i nie korzysta z ochrony prawnej, prowadząc do odpowiedzialności karnej i cywilnej (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 15 stycznia 2014 r. V KK 178/13).

Na uwagę również zasługuje fakt, że zabierając głos w debacie publicznej dana osoba nie może wprowadzić przekraczać dopuszczalnych granic, w szczególności wynikających z konieczności respektowania dobrego imienia i innych praw osób trzecich, jednakże pewien stopień przesady czy prowokacji, zawarty w jej wypowiedziach jest dopuszczalny. Innymi słowami, jednostka uczestnicząc w debacie publicznej może sobie pozwolić na pewien stopień nieumiarkowania. Opinie wyrażane przez media mogą zawierać elementy prowokacji, przesady, ironii czy satyry (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie - I Wydział Cywilny z dnia 23 lipca 2015 r. I ACa 616/15).

Ponadto zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo Prasowe każdy obywatel, zgodnie z zasadą wolności słowa i prawem do krytyki, może udzielać

informacji prasie i nikt nie może być narażony na uszczerbek lub zarzut z powodu udzielenia informacji prasie, jeżeli działał w granicach prawem dozwolonych.

Co więcej, stosownie do treści art. 213 §2 k.k. jeśli zarzut jest prawdziwy i w dodatku służy obronie społecznie uzasadnionego interesu, to można go postawić nawet publicznie, w tym i za pomocą środków masowego komunikowania, a sprawca wówczas nie popełnia przestępstwa. Warunki określone w tym przepisie odnoszą się do takiego stanu, gdy sprawca formalnie wyczerpuje znamiona występku zniesławienia, ale w określonych warunkach przestępczy charakter jego zachowania zostaje zniesiony.

W zakresie pozostałych wypowiedzi przypisanych oskarżonemu w ocenie Sądu przytoczone stanowisko Sadu Najwyższego (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 15 stycznia 2014 r. V KK 178/13) i art. 213 §2 k.k. mają pełne zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Bez wątpienia wypowiedzi te zostały sformułowane przez E. K. (2), jednakże z uwagi na ich treść w relacji do zgromadzonego materiału dowodowego

Sąd uznał, że E. K. (2) korzysta z ochrony prawnej, tj. kontratypu z art. 41 w zw. z art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo Prasowe i podnosił prawdziwe zarzuty służące obronie społecznie uzasadnionego interesu tj. majątku miasta W. oraz kulturalnej działalności Teatru K..

Oskarżony co prawda nie jest dziennikarzem, ale na podstawie art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo Prasowe każdy obywatel, zgodnie z zasadą wolności słowa i prawem do krytyki, może udzielać informacji prasie, a nikt nie może być narażony na uszczerbek lub zarzut z powodu udzielenia informacji prasie, jeżeli działał w granicach prawem dozwolonych. Wolność krytyki jest częścią wolności słowa i stanowi przy tym okoliczność uchylającą odpowiedzialność prawną. Przedmiotem krytyki może być negatywna ocena dzieła lub działalności i właśnie taka działalność była krytykowana przez oskarżonego w niniejszej sprawie. Uczestniczył on w programie telewizyjnym, w trakcie którego prowadzona była żywa dyskusja, której przedmiotem były problemy z nieruchomościami w W.. Jego wypowiedzi należy zakwalifikować jako wyrażenie opinii, która

nie wykracza poza ramy
dozwolonej krytyki.

Ponadto, w ocenie Sądu
w świetle zgromadzonego
materiału dowodowego
treść wypowiedzi
oskarżonego była
prawdziwa. Wobec tego,
zastosowanie ma również
kontratyp przestępstwa
zniesławienia, tj.
dozwolonej krytyki z
art. 213 §2 k.k., który
stanowi, że jeśli zarzut jest
prawdziwy i w dodatku
służy obronie społecznie
uzasadnionego interesu,
to można go postawić
nawet publicznie, w tym
i za pomocą środków
masowego
komunikowania, a
sprawca wówczas nie
popelnia przestępstwa.

W niniejszej sprawie
oskarżony przedłożył
szereg dokumentacji i
złożył obszernie
wyjaśnienia, potwierdzone
w zeznaniach A. L.,
które doprowadziły Sąd
do wniosku, że stawiane
przez niego zarzuty były
prawdziwe. Wypowiedzi
E. K. (2) dotyczyły
jego oceny co do
bezpprawności czynności
prawnych dokonanych
przez ówczesny Zarząd
Wspólnoty Mieszkaniowej
ze spółkami (...) S.A.
i (...) sp. z o.o., co
do których m.in. (...) W.
skierowało zawiadomienie
o popełnieniu
przestępstwa
poświadczenia nieprawdy
i wyłudzenia

poświadczenia nieprawdy przy procedurze wydawania zaświadczeń o samodzielności lokali mieszkalnych, a które stanowiły podstawę do założenia nowych ksiąg wieczystych i jest prowadzone postępowanie przygotowawcze przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie pod sygnaturą PO DC Ds 176.2016 łącznie z postępowaniem związanym z zawieraniem umów przenoszących własność lokali na strychu. Ponadto (...) W. wniosło do Sądu Okręgowego w Warszawie pozew o stwierdzenie nieważności na skutek naruszenia prawa umów przenoszących na GeoCapital własność powierzchni na strychach i który został uwzględniony wyrokiem z 12 listopada 2016 roku (sygn.. I C 384/15, obecnie przed Sadem Apelacyjnym w Warszawie pod sygnaturą I ACa 994/16). Natomiast same zaświadczenia o samodzielności lokali zostały zakwestionowane przez ten sam organ (...) W. poprzez stwierdzenie, że lokale te nigdy nie spełniały kryteriów samodzielności i odmówiono wydania zaświadczenia o takiej samodzielności. Nie można uchylić zaświadczenia, można wydać odmowę takiego zaświadczenia.

Podkreślenia również wymaga, że w zakresie pierwszej z wypowiedzi: „...zżyłem się ze swoim teatrem, pojawił się ktoś kto postanowił mi go zabrać poprzez szwindle prawne; tutaj bardzo jest wiele sytuacji o której zresztą słyszę że fałszuje się papiery notarialne pisze akty notarialne... jakieś dziwne są prawa wspólnoty... ja stałem się ofiarą...”; to oskarżony E. K. (2) nie wskazuje na sprawstwo oskarżyciela prywatnego przy fałszowaniu aktów notarialnych ani na stosowanie przez niego dziwnych praw wspólnoty. Oskarżony odniósł się do całej sytuacji związanej z przejęciem strychów kamienicy i istotną zmianą udziałów we wspólnocie na skutek nabycia 8 udziałów przez (...) S.A., co sparaliżowało jakiegokolwiek decyzje E. K. (2) działającego na rzecz teatru K. w W..

W zakresie drugiej z wypowiedzi oskarżonego: „na pytanie dziennikarza: „a co się stało?” odpowiedział: „mechanizm był taki: w pewnym momencie na strychu pojawił się...1000 m2 strychu dostał A. K.; dostał od zarządu wspólnoty mieszkaniowej”; to treść tych słów jest całkowicie zgodna z prawdą, bowiem A. K., działający za

spółkę (...) S.A. nabył od (...) budynku w którym znajduje się Teatr K. ponad 1000 m2 powierzchni strychu. Oskarżony nie wskazał na to aby to było nabycie pod tytułem darmym, odniósł się do samej sytuacji prawej nabycia przy uwzględnieniu pewnych własnych wątpliwości, bowiem typowość aktu podważył zarówno Sąd Okręgowy w sprawie o sygn. akt I C 384/15 jak i Prokuratura Okręgowa w sprawie o sygn. akt PO IX Ds 176.2016.

W kontekście trzeciej z wypowiedzi: „na pytanie dziennikarza: „jak to można się zgłosić i dostać?” odpowiedział: „dostał zakłamaną akt notarialny bo jeszcze miał tam zarobić niby remonty”, to z kontekstu całej rozmowy i zadanego pytania wynika, że oskarżony w żadnym razie nie posądza o zakłamanie aktu notarialnego A. K., a notariusza.

Odnosząc się do czwartej z wypowiedzi: „na pytanie dziennikarza: „przez kogo zakłamaną?” odpowiedział: „przez notariusza Z., i dalej było tak że dzięki temu zarejestrował tam osiem spółek bo od urzędniczki jakiejś dostał prawo, że są to lokale użytkowe oczywiście kłamstwo i lipa. Zresztą, która potem została zwolniona.

Zarejestrował 8 spółek dzięki czemu miał 8 głosów i miasto miało 1 głos, w związku z tym pierwsza uchwała jaka była było wyrzucić teatr. Przegłosował bez żadnego problemu. W tej chwili po czterech latach sądy zaczęły działać; sprawa jest w prokuraturze okręgowej; co się stało dobrego... gdyby nie media to bym popłynął...”, to oskarżony zgodnie z prawdą odniósł się do podjętych przez A. K. kroków, w tym rejestrację 8 spółek, zmniejszenia udziałów (...) W. i prowadzonych postępowań w Prokuraturze i Sądzie, gdyż organ (...) W. zakwestionował zaświadczenia o samodzielności lokali.

W ocenie Sądu w tych realiach nie można przyjąć, iż słowa wypowiedziane w trakcie programu były pomówieniem oskarżyciela prywatnego o postępowanie lub właściwości, które mogłyby narazić go na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania swojego zawodów. Biorąc pod uwagę powyższe, w świetle wskazanych stanowisk Sądu Najwyższego oraz art. 213 §2 kk, bezsporne jest, iż zarzucany oskarżonemu czyn nie zawiera znamion przestępstwa

penalizowanego w art. 212 §1 i § 2 k.k.

Podkreślić również w tym miejscu należy, iż o zniesławiającym charakterze przekazywanych wiadomości przez pomawiającego nie decyduje subiektywne odczucie osoby pomawianej, lecz obiektywna ocena, tj. stwierdzenie, czy w świetle ocen społecznych mamy do czynienia z zarzutem zniesławiającym (wyrok SN z dnia 24 października 1935 r., II K 1087/35, GS 1936, z. 1: M. Kalitowski (w:) Kodek karny. Komentarz, str. 700). To, że w odczuciu oskarżyciela jego dobro prawne zostało naruszone stanowi jego własną, subiektywną ocenę. Jego odczucie nie pokrywa się w tym zakresie ze zgromadzonym materiałem dowodowym i ze stanowiskiem Sądu, który ma obowiązek badać, czy zaistniały realne, obiektywne podstawy dla przyjęcia, by w programie padły sformułowania wyczerpujące znamiona przestępstwa zniesławienia oskarżyciela.

5. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z

PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. 1INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. INNE ZAGADNIENIA			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
7. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
pkt II sentencji wyroku	Zgodnie z art. 632 pkt 1 k.p.k. w razie uniewinnienia oskarżonego w sprawach		

	<p>z oskarżenia prywatnego koszty procesu ponosi oskarżyciel prywatny. Stosownie zaś do treści art. 616 §1 pkt 2 k.p.k. do kosztów procesu należą uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy. Po myśli art. 620 k.p.k. wydatki związane z ustanowieniem obrońcy wykląda strona, która go ustanowiła, wobec czego zwrot poniesionych wydatków przyznać należy M. W.. Wobec tego Sąd zasądził od A. K. na rzecz E. K. (2) kwotę z tytułu ustanowienia w sprawie obrońcy w kwocie 1.440 złotych.</p>	
pkt III sentencji wyroku	<p>W myśl art. 632 pkt. 1 k.p.k. Sąd obciążył kosztami procesu zryczałtowanych wydatków postępowania w kwocie 300 złotych oskarżyciela prywatnego A. K..</p>	
8. PODPIS		